

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swóbný statok,
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čałožik 1891 Khrjebjanskij farať dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

3. januara 1937

Baugen

Nowe lěto.

**Matth. 14, 27: Budźće dobreje nadźije, ja to ƕym;
njebojće ƕo jenož.**

Čało je ƕo jene lěto minyło a naše ƕony ƕu dženska w nozƕ lube nowe lěto ƕaštonke. Wšcho leži přehed nami pó čymje a štare praščenja kóždeho noweho lěta wožiwja: šcho budže lube nowe lěto nam přichinjecz a šcho budže nam wšacz. Dha je tať kražnje, jo mamƕ my, jať kšesćenjo hłóž, kiž do wšchěch štarosćow noweho lěta a do wšchěch praščenjow noweho lěta nutswola, tať móžnje a štroštnje nuts wola: budźće dobreje naděije, ja to ƕym; njebojće ƕo!

Po našim telšće ƕu wučomnizƕ Jesom Khrjsta na jěsorje Genezareth, Kries njeje pola nich. Wón je na horu šcho, jo by tam ƕo modliť. Je čemna nóz. Dha nastanje móžny wicher. Se wšhej mozu dželať wučomnizƕ, kiž ƕu hižo w tať někotrej čezkej nozƕ na morju byli, ale jich móž je přehelaba; njemóža docžinicž. Móž njeha nochowacz, po dołhim čaťanju haťle džek žwita. Dha, na jene dobo šteji přehed nimi wulki, móžny šchtalt, njemóža pať nicžo prawje spóšnacž a ƕo jara štroža, tať jara, jo mēnja, jo je šherjenje a w štrashe wolať. W tutym wókomitu šteji přehed nimi Jesuž. Škřšha jeho hłóž, kať ƕu jón hižo hušto ƕřšcheli, a jažnje a połny ƕmilenja křncži jim napschecziwo: budźće dobreje naděije, ja to ƕym, njebojće ƕo!

Wučomnizƕ, we wicheru a wjedrje, njeje to naš wóbras? My špominamy na kóž našheje žřkwje. Kelko šteji přschecziwo njeje. Kať někotre wojowanje ƕnadž na nju w nowym lěće čaťa, a tola, my njehamy ƕobu čžinicž, jo nowe pohanšwo nam bibliju a špěwařke wořmje. Wětr je nam přschecziwny, ale to nicžo njepomha. Džerž, šchoť maťš, jo by niťto njewšať twoju křonu.

My špominamy tež na našu kóž žiwjenja, kaťe bēchu to něhdy lěta w štaršchijim domje! A potom řekashe, won na morjo žiwjenja a nimo je se wšchēm mērom! Niťto njewē, šcho budže jutřje. Kať hušto ƕy chřž ƕo modlicž a ty to nje-móže che, čezke štarosćje wřžachu kať čžorne mřócžele na nje-bju žiwjenja.

Wučomnizƕ njetrjebachu tať šadwelowani byčž, ně, woni dyrbjať na to mřžlicž, jo bē Kries jich džek přjedny přšchi džiwny napschecženju tnych přecz třžaz tať po čžele a duřhi po-žřłnik. Tať njeby jich tež něťko wopuřchczik. Ale tajž ƕmy my ƕmjertni ludžo. Kať hušto ƕmy Božu wulku pomoz přžnyli, ženje njeřžmy wopuřchczeni byli a tola, njeřžny tež ty hižo dwelowat na jeho wšchedomož, kiž móžeshe tež tebi pomhacz? Tuta njewēra je woboje — blařnosć a wina.

Tať pľaczži šawřšna wo wučomnikach na jěsoru Genezareth tež ša naš čžaz. Tež my ƕmy kať woni we wicherje, w šřšřnosćži a bojosćži. Ale Kries, kiž k wučomnikam řeczži, je tež naš Kries Jesuž Khrjstuž! Wón praji tež k nam: Budźće štrořtni! Ša to ƕym! Njebojće ƕo! A šchoť to rošpomni, tón njehlada na wicheru a žolmy, ně, wón šapomni wšhe štarosćje a nowa křroblosć čžehnje do duřhe. A hdyž wřha čžma ƕo njeřhubi, njeh je, my wēmy tola, hdyž naš pucž naž wjedže, my wēmy, wšcho šteji w Božej ƕwjatej ružƕ a Bóh wšcho k najlěřšchemu wuwjedže.

Ša to ƕym! Kaťe wulke, kražne ƕłowo tola! Tať řjek-nje tón, kotremuž wětr a morjo pořłuchaju. Něťko dyrbi nóz ƕo mincz, něťko wēmy, wot koho wšcho přchřndže, šchoť nam napschecziwo šupi. Wšcho přchřndže wot toho, kiž njeje naž ženje mřłik; Jesuž Khrjstuž dže přšhes řwět w našch dnjach, wo njeho jedna ƕo w bēženjach našch dnjow. Kať nam w nuř bratrow napschecziwo šupi a w bratrach wo našhe durje kľapa, tať je tež přehed nami we wšchěch nuřach, k kotřymž mamƕ něťko čžinicž a wón ƕo prařha po našhej

wěrje. A my mamy ho sa njeho abo pschecziwo njemu ros-
budzić. Všes wšch napshcchiwnoscze pak klinczi jeho hlóh:
Ja hym!

Rak stroshtnje je to tola! Njeh žolmy schumja a njeh
wone nam hacž k wutrobje dzeja, Jesuž Khrystuž steji wy-
sche žolmow, a njeh wihory duja a njeh w nich strach nam
hrosy, Jesuž Khrystuž trónuje we wysočosci a wón wšcho
pschewinje. Wšcho, wšcho, tež to, shtož napshcchiwnje ho sda,
dyrbi jemu a jeho krašnosći služicž. Wocziń wušchi a po-
słuchaj, tak majestetišy klinczi: Ja hym!

Ale runje tuto majestetište słowo, ja hym, móže pak tež
klincžecž tak hrímanje a swón s wěžnosće. Hlaj jenož, hdyž
nadžiju naž saniczi a my stejimy pschi rospadankach sboža,
hdyž stejich pschi ka schczach a rowach twojich lubnych a bud
Boži pschimnje do twojeho žiwjenja, dha reka saho: ja hym!

A tola, budž stroshtny! Hdyž žana hwěsda na njebiu
tebi wjazny ho nješwěczi, hdyž je wołoko tebe cžemna nóz a
twoja móž ničžo wjazny njesamože. hdyž žadny wupucž wjazny
njewěsch, dha pschińdže wón. Jesuž posłiczi ho tebi k wumo-
ženju a k pomozny. W hodžinje, hdyž ty a twoja móž ničžo
wjazy njeje, dha pschiwoła tebi: Ja hym, njeboj ho!

So bychmy jenož spósnali, so to, shtož nam žiwjenje hu-
sto tak cžežke čini, shtož pschichod cžemny čini a shtož pschi-
tomnosći nam k njesbožu čini, so je to bojosć, ta bojosć,
kiž njemože wěricž a kiž njeha ho nadžijecž. Abo hym, hdyž
tak ho bojimy a hdyž husto tak dwělujemy, podarmo hody
kwjećili a podarmo klyscheli wulku powěscž: Kiž njeje hwo-
jeho jenicžkeho hyma nasche dla pschepuschczik, ale je jeho sa
naž wšchitlich podal; tak dha by wón tež njeha k nim wšchit-
ko nam hnadnje dacž? Ssmny podarmo jandželow powěscž
na bethlehemskich honach klyscheli: Njebojče ho, hlaj, ja
pschpowědam wam wulke wjekele, kiž wšchemu ludu ho do-
stacž budže, pschetož wam je ho dženža Sbóžnit narodžik?

Cžeho bychmy dyrbjeli ho bojecž? My wěmy, so tym, kiž
Boha lubuja, wšchitke wězy k lěpschemu služu. Všchi sapo-
czatku adventskeho cžaka je ho nam pschpowědało: Hlaj, twój
kral pschińdže! To placzi tež dale sa žyłe lěto! My mamy
krala, mamy Sbóžnika, kiž nam pomha, a Knjesa, kiž wot
hmjercze wumože. Shtož je w Khrystuž Jesužu hwojeho
njeskeleho Wótza namakał, tón wšcha, njeh srudoba a nu-
ja pschińdže, njeh khorosć a hmjercž ho pschibližuje abo njeh
wšcho druhe nam žiwjenje cžežke čini, ja praju, tón sawoła,
pschińdžče jenož, ja hym troschtowany, ja ho ničeho njeboju!

Tak chzemy w Božim mjenje do noweho lěta pucžowacž.
Nascha kóž žiwjenja je swarnowana tež we wihorach a wje-
drach, jejna kótwiza, jejna nadžija a hamo jejny kónž je
w Bosy. Hamjeń.

S Jesužom do noweho lěta!

Dženža nětko saho chzemy
Nowe lěto nastupicž,
Tola pucž, kiž njesnajemy,
Rak tón chzgli hami hicž? —
Ja wěm, prawoh' pschewodnika,
Khrysta, hwěta Wumožnika,
Syna Boha wjeršchneho!
Jemu dowěr kóždy ho!

Jesuž mēni derje s nami,
Kiž we bójskej lubosći,
Ssmiljo ho nad hrěschnikami,
Sbóžny raj nam wotewri.

Wón, kiž ma wšcho w hwojej mozy,
Samóže se stysknej' nozy
Kóždy cžah nam wupomhacž,
Abo k cžerpjenju móž dacž.

Chzemy tola sa nim kłědžicž,
Sicž tam, hdyž naž powjedže,
S nim ho prózowacž a bēdžicž,
Cžerpicž, hdyž joh' wola je!
Wšchak tež woschewjenja nadošč,
Mēr we dušchi, sbóžnu radošč,
Ma tón, kiž hej Jesuža
Wuśwoli sa wjednika!

Tak, mój Jesu, dušchu, cželo,
Mnyšle, hlaj, a wutrobu,
Khód hwój, starosć, wchitko dželo,
Do rukow Cži položu!
Na mnje njeh tež w nowym lěcže
Sstónzo twojej' hnady hwěczi.
Mamy-li pak ho bēdžicž tu,
Daj Ty mozy k dohycžu.

A tež, Knježe, wšchitlich hwojich
Twojej hnadže porucžu.
Stadło wumoženyh Twojich,
Sswěrnny pastre, pschewodž tu.
Ludy, s Tobu sjednoczeni,
Krašnje budža swjekele!
Luby Jesu, wjedž naž ham
Pucž, kiž wjedže k njeskeham.

S. B.

Jesuž.

Jesuž! Tak steji na přenim dnju tež tutoho noweho lěta
1937! Jesuž, tak hej tohodla na žylym lěcže 1937! A niz je-
nož tak! Jesuž ham steji na tutym lěcže — steji, a byrnež
chzgli jeho tež s tym wotřadžicž jako Knjesa wšchch cžakow,
so pocžinaju lěta licžicž — laž w Stalskej — po tym, shtož
čłowjekoj dokonjachu, a je wjazny nochzedža licžicž po tym
jenym wulkim džiwnym, shtož Bóh scžini sa čłowjekow
tehdy, hdyž ho da sa čłowjekow a bu jako čłowjek narodže-
ny — Jesuž. Rak dotho tež to budu tak licžicž?! — hladajo
do Ruskeje a Schpaniskeje! — Haj, Jesuž steji na tutym
lěcže 1937 a wostajne stejo, njeh jeho tež mēnja wotřadžicž
móž — njeh mēnja, jeho trón posłorcžicž móž, powalejo a
palo jeho domy, twarjene wot čłowjekow sa sachodneho,
njeh mēnja, jeho móžnarstwo a kralestwo snicžicž móž, psche-
scžehajo tnyh, jako nusujto tak a hinał tnyh, kiž jeho mjeno-
maja, wotpoložicž tuto mjeno; wuštupicž s jeho žyrkwje, sa-
cžignycž jeho snamjo, wotpadnycž wot njeho, kotryž jim
hwěrnny hacž do hmjercze, kotremuž woni hwěru kłubichu!

Wšcho tajke njeje ničžo noweho! Sapocža ho tehdy hižo,
jako lědy wón čłowjek narodženy! Kralajo, mēchnizy, kēzo-
rojo, wojazy, wucžomzy, čłowjekoj wšchch woschtow hu to
spytowali psches 1900 lět — a hu spytowali podarmo. Jesuž
tu steji, a jeho kralestwo tu je — woni, kiž pschecziwo njemu
bēchu, tu wjazny njesku a jich móžnarstwa tež niz! A Jesuž
wostanje stejo a jeho kralestwo wostanje a wšchitko dobudže
— a wšcho, shtož pschecziwo njemu, podleži, pschetož Jesuž,
to džecžo se žlobika, je tón, wo kotrymž steji pižane, so w je-
ho mjenje ho budžetej shibowacž koleni wšchch, kiž w nje-
bježach a na semy a pod semju hu. Jesuž je to sjewjenje toho

jeného jenicžkeho Boha, kiž stwori tutu mału semju a wšchě
 kłónza a hwěsdy a zylke njebieža a wšchitko w swojej mozy
 ma a w swojimaj rukomaj, kotrejž jenicžy wšchomóznej
 a wšchomilej.

Tohodla: Jesuž! A tohodla: W Jesužowym mjenje do
 noweho lěta, kotrejž jeho, — a do přichoda, kotrnyž jeho! Abo
 chzeš Ty być mjes tymi, kiž wotstupja, wotpadnu? Hlaj,
 nětkle na brjošy stareho a noweho lěta šda žo mi tak być,
 kaž tehdy, jako žo šta, šhtož je šapšane pola Jana na 6.
 Čitaj tam 66. šhtučku: „... woteńdže wjele ... našady a
 wjazy i nim nješhodžachu.“ Na prošy runje tutoho lěta 1936,
 w kotrnyž žu cžlowjekoj w krajach a wutrobach telko Božich
 domow špowalili, telko wěry podušyli, šo Jesuž — haj šo
 Jesuž žam žo prašja: „Chzeće tež wy přecž hić?“ A Ty
 žy mēnjenn, kšescžijano, kšescžijanka, a to, njedž žy mjes
 młodymi, njedž mjes štarymi, njedž žy i ratařstwa, njedž
 i druheho šhtanta! Kóždy je mēnjenn w kóždym kraju a
 ludu! A žadny a žana nještaj hižo i tym žyly wotmołwu
 dałoj, hdyž štaj něšto prajiloj i ertom, ně, wotmołwjataj
 džen a džen, njedželški a wšchědny i tym, šhtož rěčitaj a čži-
 nitaj, kaž žo šadžeržitaj w domje a žwójbie, we wožadže a
 gmejnje, na wžy a w mēšće, w žiwjenju dozyla, kaž žo ša-
 džeržitaj tam, hdyž pšhecžiwu Jesužej a jeho kraleštwu, jeho
 žyrkwi šteja a rěčja a džeja a tam, hdyž ša Jesuža a jeho
 kraleštwu, jeho žyrkej dželaja a škutkuj, hdyž w Jesužowym
 mjenje žo modla!

Na prošy tuteju lětow žy Ty nětko. Šhto wotmołwiš
 Ty? Prašjann žy! A mješčecž — je tež wotmołwa! Spraw-
 neho Bóh lubuje. Sprawnemu da Bóh žo derje radžicž —
 tež w lěčže 1937!

Šhtóž wěri, šo jenicžki Bóh a Knjes je, kiž žo w Jesužu
 nam šjewi, a našy Wumožnik, Šbóžnik, Pomožnik bu, šo je-
 nicžki Bóh a Knjes je, kiž wšchitko a wšchitkič we swojej
 mozy ma, kralujo na wšchem, šhtož štworjene, — šo jenicžki
 Bóh a Knjes je, kiž wšchor, wětry wódži a wšchitke mřócžele
 — a šhtóž wěri, šo tutón Boha Knjesa pučž, po kotrnyž žo
 kšodži, tym žwojim šjewicž wě — tón, tón praji a čžini
 wšchitko to, šhtož je wuprajene w žłowomaj: W Božim
 mjenje!“ — „W Jesužowym mjenje!“ Wón dže žam i Jesu-
 žom do noweho lěta a wšmje ša ruku na tutón pučž, telkož
 jich nětak móže wšacž. Wón dže do noweho lěta a wšmje do
 žwojeho dobroproščenja wšchěch žwojich, žwoju wožadu a
 žyrkej, žwój lud, žwój wóžny kraj a jeho wjednika, žyly no-
 we lěto a wšchón přichod.

Na prošy stareho a noweho lěta! Šhtó njedža tak w Je-
 sužowym mjenje hić? Šhtó? Bój, kšescžijano, kšescžijan-
 ka! Džimny w Jesužowym mjenje!

Hdyž Bóh Knjes žam našy pšhecžel je,
 Nam šly duch šchłodžicž njemóže;
 Čžert, žmjercž a hela wot naš dži,
 Naž Jesuž wšchitkič wšchewi.
 Wón dama prawu wjekešcž,
 Wšchem žwojim mēr a trošhta doščž;
 Šhto rudžiš žo, o wutroba?
 Hlaj, Jesuž wjele šboža da.

Š džěla kšescžijanškej lubošče.

Móž a žohnowanje lubošče, kotraž žo nam cžlowjekam
 w hodownym Šbóžniku šjewi, njedžy špóšnať a šapšijať,
 hdyž njedžy žo prózowať, špóšnacž a šejnacž, šhto kšescžijan-
 ška luboščž čžini a džěla a wopruje ša cžlowjekow našeho lu-
 da a štata nětkle a šhto je wot dawna žem čžiniła a džělať

a woprowať, a to po žanej drugej pšchifašni kšiba tej, ko-
 traž je žo wšchemu cžlowjekowu šjewiła w tej lubošči, i ko-
 trejž je Bóh naš tak lubowať, šo je žwojeho Šsyna nam dať.

Tuž pohladajmy dženska jenož ras škrótka do rosprawja-
 zeho měžacžnika šakšeho krajneho towarštwu ša Šnuskowne
 mižionštwu „Bausteine“, kotrnyž móže žebi kóždy wožadny,
 hdyž žebi jón žam njedžaja, wupožčicž pola žwojeho šararja.
 Tam šteji, šo něšto wušbēhnjemny, na pšch. pod napiškom:
 „Volksdienst und Liebestätigkeit“ — čžiblo ša měžaz dezem-
 ber 1936 —: „Jahresversammlung der Evangelischen Kon-
 ferenz für Straffälligenpflege“. Š rosprawy šhonišč, kaž
 žo kšescžijanška luboščž štara ša tyč, kiž buch šažudženi a
 poškłostani, a kaž žo šdobom wo to prózuje, namatačž pucže
 a žredli, ša šniženje licžby tajkich žobucžlowjekow a ša wo-
 baranje pšhecžiwu tajkemu šhrěšenju. Šdobom tam šhonišč,
 šo mamny kaž „Čžerwjenn kšichž“ a „Běly kšichž“ tež „Čžorny
 kšichž“. Pod tutym mjenom škutkuje šjednocženštwu „Christ-
 liche Gefangenenhilfe“.

Šnydom ryncžł dale tam čžitajš: „Arbeitstagung für
 evangelische Trinkerfürsorge“. Na tutej šhromadžišnje na
 pšch. poščicži žo wobšchěrnny pšchědnoščł: „Wer trägt im neuen
 Deutschland die Verantwortung für die Alkoholnot?“

Tomu žo pšchijamkne šnydom rosprawa pod napiškom:
 „Deutscher Verband der Ausbildungsstätten für evangelische
 Kinderpflege“. Tutón šwjašł bē žwoju šhromadžišnu šjedno-
 čžil i jubilejnymy žwjatocžnoščžemi diakonije, kotrejž bēchu
 w oktobru w Kaiserswerthšlim macžernym domje diakonižow.
 Šhromadžišnu wjedžešche pšchědnyda wulkeho Kaiserswerth-
 škeho macžerneho doma diakonižow, šarar hračja von Lütti-
 chau. Šo je runje tež tuto džělo jara nušne, šhto to nochžyl
 pšchidacž?

„Seminar für kirchlichen Frauendienst“ je žlědowaze na-
 pišmo. Wo bibliškej šchuli žo tu jedna, wo wufublanju žón-
 škich w biblišlim džěle. Tuta šchula žlūšcha šwjaškej evangel-
 škich młodnych holžow Němškej. 200 šchuleškow wupóžla se-
 minar do wožadow, šo bychu tam pomhale, wožadnych šako-
 rjenicž w Božim žłowje. A to je něšto, šhtož žmjercž
 nušne!

Tak mohł se žamžneho wotdžělenja tuteho měžacžnika
 hiščže to a tamne mjenowacž, na pšch. „Forschungsarbeit
 für evangelische Arbeiterseelsorge“, ale njedž je i tutymy po-
 kašłami doščž!

Š tyč wjetšich napišmow, kotrejž tam pšchězo někotre
 rosprawy a někotre džěla lubošče žednocžēja, njedž žu hiščže
 našpomnjene ščžehowaze: „Dienst an der Jugend“, — kaž
 jara wážne je tola runje tuto džělo! — „Gesundheitsfür-
 sorge“ — „Soziales“ —. Abo druge napišma žu tam: Wo
 knihach — tež protnyach; wo džělacžerjach a džělacžerčach
 Šnuskowneho mižionštwu atd.

A to wšcho jenož i jenicžkeho čžibla tuteho měžacžnika.
 Kóžde napišmo kšowa wjele džěla a próžy, a to džělo a tu
 próžu wufonja kšescžijanška luboščž; kóžde mjeno je šdobom
 dołha a hušto jara kšutna štawišna wo wojowanju kšescžij-
 anškeje lubošče pšhecžiwu šchłodowanjam duške, ducha a
 čžěla a tak pšhecžiwu šchłodam luda a štata, ale hušto tež ša-
 žo wšchewjaza a požyljaza štawišna wo žohnowanym škut-
 łowanju kšescžijanškeje lubošče ša dobre a najlěpše jenot-
 liweho kaž žyła. Haj wšcho to wopomni runje nětkle, hdyž
 hodowny šhtom žož wěčži a nam powěda wo lubošči bójškej.
 Š džakownošče i tutej lubošči a w poškłušnoščži i njej, ko-
 traž je prajika a žwědcžika: „Ja žym wam hešempel dať, šo
 byščže tež wy čžinili, kaž žym ja wam čžinil!“ — Jan. 13

— wufonja fšhefczijanſka luboſcſz tole a hiſhcſze wjele, wjele drugeho; njeje tu tola naſpomnjene na pſch. bóle powſchitownje ſnate džělo fšhefczijanſkeje luboſcſze kaž hladanje thornych, kſprnych, bėdnnych a wiſhcſch někať hubjennych a czerpjaznych. A je to wot dołhich lět ģem wufonjała, huſto doſcſz ģamo pſheczſiwo wyſchnoſcſzam abo tola bjes wyſchnoſcſzow a jich pomozn a podpjern. To wſchitko ģebi roſpominajmy a dſakujmy ģo Jeſuſej je ſtutkami luboſcſze.

Śłowo ſ cſaſa ſa cſaſ a tať woſebje teſ ſa nowe lětó.

Direktor uniwerſitneje thorownje w Erlangenu, prof. dr. L. R. Müller, mjeſche wotſalnu rěcſz a wotpołoſi w njej, ģo ſkoſujo na lětđeſatki dołhe naſhonjenje, ģwědczenie ſa mōz wěrny a modlitwy. My tu někotre ģłowa ſ tuteje rěcſze podamy, kotreſz nam tať prawje wobſwěťla wſchelate wudawanja naſcheho cſaſa, kotreſz pať runje teſ tať někotremu fšhefczijananej něſchto dopraja, kotrnyſz ſ njespołojnoſcſzu abo ſ dwělowanjom abo ſ druhimi ģłaboſcſzemi wobcſeſzeny rěcſi wo wěrje a modlitwy. Lěkať praſi mjes druhim: „Tať mam ja ſa wulke njeprawo, hdnſz ģo na ſtronje lěkarjom něſchto ſtanie, ſchtoſz moħło naboſne pſheģwědczenie thornych ſtchaſcſz. Lěkať dnrbi wěđecſz, ſo njemōſe ģana filoſofija a ģana ethika a ģadny ģwětanahlad ſnutſtownu mōz naboſneje wěrny narunacſz“ — dr. Müller po ģłowje rjeťny: „... keine Form der Philosophie oder der Ethik und keine Weltanschauung den seelichen Halt eines religiösen Glaubens ersetzen kann.“ — „a tuta, mjenujz: naboſna wěra, mōſe jenoſz bycſz na wěrnuwſnacſze ſwajana. Wěſo njeby pſchihłohowacſz moħł, by-li lěkať dnrſł, ģo mējo po poboſnym, ģo powołanym jaſtupierjam jenotliwnych naboſnych wuſnacſzow do jich džěla tſkacſz. Stawiſny drje nam powědaja, ſo bėchu pola wiſhcſch přenjoťnych ludow lěkarjo ſdobom teſ mēſchnizy. Hdny ſtej ģo nětko teſ powołani mēſchnika a lěkarja w bėhu cſaſow džěliťej, njeģmēmny ģo tola toho wđacſz, ſo ģo naſchim thornym naſhſlniſchi troſchť wěrny do ducha, tiſz w ģwětaporjedſe je, doſtanie.“

Dale ģo wulzy doťonjeny lěkať, ģo powołajo na ģwoje naſhonjenja w Bayerſkej, ale pať teſ w Franẗowſkej a Jenđelſkej, woſebje pať na ģwoje naſhonjenja we wulkej wōjnje w raſſichich krajach, ſa to wupraji, ſo maja fšhefczijanſke wothladaťki thornych w ģłuſbje woſtať. Wōn rjeťny: „We wjele padach, w kotrnych my lěkarjo nicſo wjazny njemōſemny doťonjecſz, wěđa wone hiſhcſze troſchť a nadſiju, ſczerpliwoſcſz a throbloſcſz ſa ģiwjenje, ģaj ģamo wjeģeloſcſz ſa wumrěcſe ſbudſzowacſz. So fšhefczijanſtwo, kotreſz džě kaž ģana druha naboſina luboſcſz ſ bliſſchemu a ſ tym ſpomōſerſke ſtutkowanie ſa thornych přėduje, woporniwe wothladanje do ruťow ģonſkich połoſiło, kotreſz ģo zple czerpjaznym do ģłuſbny ſtaja, napołoſa nam lěkarjam pſchihłuſchmoſcſz ſa cſeſke a rjane powołanje ģotrow ſroſumjenje mēcſ! My dnrbiſmy ģo ſa to ſtaracſz, ſo njeje mſda ģotrow jenoſz jene „ſapaťacſz Bōh“, ale ſo ģo teſ na to dſiwa, ſchtoſz maja ſa ģiwjenje a wocſerſtwjenje nuſne.“

Myģlimy ģebi, ſo runje tute ģłowa někotremuſkuli něſchtoſkuli dopraja.

Žyrſej a ſtat.

Śaſta krajna žyrſej je na to poťajala, ſo ma ģo ģwjeđeť Tſjoch kralow žyrſwinizy ģwjecſicſz; Boſe ģłuſbny maja

ģo tať połoſicſz, ſo mōſa po mōſnoſcſi wſchitzy pſchincſz. To drje ſa wiſhe naſche dwojorěcſne a ſwjětſcha zple burſke woģadny rěťa, ſo imējemny ģwoje Boſe ģłuſbny dopoľdnja w ſwučenyſm cſaſu. W nich ſkladujemy ſ dſaknej wutrobu dar ſa Anjeſowe miģijoniſtwo.

Se Śerbow a ſ ģaloťa.

Ś Dupoje. Po wotſalenju knjeſa wſkara Šchoťny, tiſz je nětko w Budyſchinje pſchi Michaliťkej žyrſwi, je knjeſ duchowny Laſer-Minaſaſſki nadawť doſtať, naſche ſarſtwo ģobu ſaſtawacſz.

Boħhaj Bōh.

Wam wſchitkim do noweho lěťa a pſches nowe lětó, lube cſiťarki a lubi cſitarjo, lube ģobudſelacſerkit a ģobudſelacſerjo, tať prajimy pſhejemny nutrni, ģo dſakujmo naſchemu Bōhu, kotrnyſz je nam ģacſz ģem pomħať, a dſakujmo ģo Wam wiſchēm ſa wiſchu ģwěru a dowěru a luboſcſz a pomoz a prōzu a woporniwoſcſz. Bōh lubny Anjeſ ſapťacſz a ģohnuj a daj Wam ģohnowane a toħodla iħoſowne nowe lětó, a dſeſcſz Wam dobreho na duſchi a cſěle wjele. Wōn, naſch Bōh, pať njedn naſ teſ namaťa ģwěrnnych, ģajicſz droħe nam dowěrjene tubła, mjes kotrnyſz je wōtzow a macſerjom wěra a rěcſz.

Redaktor.

Bibliſki pućniť.

Njedſela po nowym lěcſe, 3. jan.: Anjeſe, nawucſz naſ ģo ſ Bōhu modliť! Łuť. 11, 1. — Ruzy ſtſuj ſ modlenju, woģada, dſerſz wěru; ģwjecſz ģej kōſdn wutrobu, Bōhu ģłuſicſz ģwěru. Wiſchėdnje ty nuterny ſdnyhuj, proſch a ſpěwaj, Bōhu ſ cſeſcſi džěťaj. R. 505, 1. — Łuť. 2, 33—40. — Jeſ. 45, 5—7.

Pōndſela, 4. jan.: My nimamy tudny ģane wobſťajne mēſťno, ale to pſchihodne pyťamy. Hebr. 13, 14. — R. 457, 1. 1. Kor. 1, 1—17. — Joſua 1, 1—9.

Wutora, 5. jan.: Tať mējachu ſhromadſiſny poťoj pſches zſlu Židowſku, Galilejſku a Samariſku ſemju, twarjachu ģo a kħodſachu w boſoſcſi toho Anjeſa a buchu napjelnjeni ſ troſchťom ģwjateho Ducha. Ĵap. ſť. 9, 31. — R. 472, 8. — 1. Kor. 1, 18—31. — Jeſ. 2, 2—5.

Śerſeda, 6. jan. (Tſjoch kralow): My ģmy jeho ģwěſdu wiđeli. Mat. 2, 2. — Mat. 2, 1—12. — Jeſ. 42, 5—8. — Ach, Anjeſe, ģmil teſ na tny ģo, tiſz hiſhcſze njefnaja cſe, wiſchitkiſch ludſi Šbōſniko, ſo tebję pōnjaja. R. 68, 12.

Šchťwōrtſ, 7. jan.: Sawěrnje, ja praju wam: Šchťōſz ſ tutej horje by rjeťnyť: Šbėhſ ģo a cſiſhſ ģo do morja, a njebny njewěſty w ģwojej wutrobje, ale wěrſł, ſo by ģo ſtaťo ſchtoſz wōn rjeťnje: dħa budſe ģo jemu ſtať, ſchtoſz wōn praſi. Mark. 11, 23. — R. 63, 5. — 1. Kor. 2. — Joſua 1, 10—18.

Pjatt, 8. jan.: Jeſuſ džěſche ſ ģwojim wucſzomnikam: Ścſe wy teſ hdn nuſu mēłi? Wōni dſachu: Niħdy ģanu. Łuť. 22, 35. — 1. Kor. 3, 1—10. — Joſua 2, 1—13.

Śsobota, 9. jan.: My pať dſzemny pſchi modlitwyje a pſchi ģłuſbje toho ģłowa woſtať. Ĵap. ſť. 6, 4. — 1. Kor. 3, 11—23. — Pſalm 122. — Šchťōſz, Bōſo, cſi ģo dowěri, tōn njefahinje ģenje. R. 676, 8.

Wiſťowanie. Śa 10. jan. (Epiphanijs) poťaji ſ. w. ſ. Ś. — Śa 2. p. Epiph., 17. 1., W . . . r W Ģ. — Śa Sept. M. w B.